พระอุทร (ท้อง) หลวงพ่อขาว ได้นำเอาอัญมณีและของมีค่า เช่น ทองคำ เพชร และเงิน ไปเป็นจำนวนมาก (ปัจจุบันอุโบสถวัดบ้านจิกได้ขุดเป็นสระน้ำสาธารณ-ประโยชน์ของหมู่บ้านจิก ซึ่งอยู่ห่างจากหนองสิมน้ำ ประมาณ ๑๐๐ เมตร ไม่ไกลจากดอนตาแสงเท่าใดนัก)

ในกาลต่อมาชาวบ้านสระลพได้บูรณะวัดนครธรรม ในปี พ.ศ. ๒๔๓๐ หลังจากนั้นได้สร้างอุโบสถ ๑ หลัง แต่ไม่มีพระประธานในอุโบสถ เจ้าอาวาสในขณะนั้นจึงได้อัญเชิญหลวงพ่อขาวมาจากวัดร้างบ้านจิก เมื่อปี พ.ศ.๒๔๖๘ โดยให้ประชาชนช่วยกันใช้เชือกมะนิลาผูกโยงฉุดหลวงพ่อขาวบรรทุกบนล้อเลื่อนลากมา ปรากฏว่าในขณะที่อัญเชิญมานั้น ได้มีเหตุการณ์อันน่าอัศจรรย์เกิดขึ้น พระภิกษุสงฆ์และชาวบ้านได้เห็นน้ำพระเนตรของหลวงพ่อขาวไหลออกมาจนเห็นได้เด่นชัด พร้อมทั้งมีฝนตกโปรยปรายลงมาอย่างหนัก โดยไม่มีเมฆฝนตั้งเค้ามาก่อนเลย ตั้งแต่เริ่มชักลากมาจากวัดร้างบ้านจิกตลอดทางถึงวัดนครธรรม ชาวบ้านเชื่อกันว่าเป็นนิมิตหมายที่ดี พระพุทธรูปองค์นี้จะนำความผาสุกร่มเย็นมาสู่หมู่บ้านของตนเป็นแน่แท้

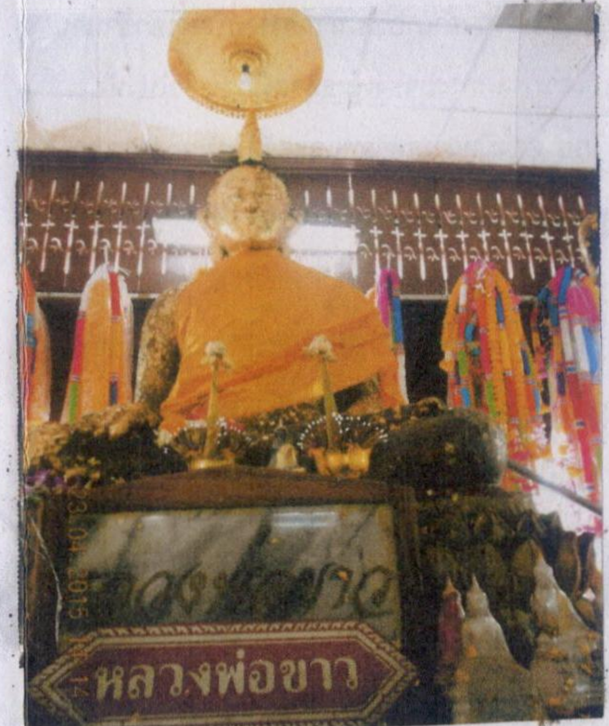
ต่อมาได้สร้างอุโบสถหลังใหม่ขึ้น (เพื่อสะดวกในการทำสังฆกรรม) ซึ่งพระประธานอุโบสถหลังใหม่นี้จำลองมาจากพระประธานในอุโบสถวัดไร่ขิง ส่วนอุโบสถหลังเดิมเรียกว่า "วิหารหลวงพ่อขาว" และยังเป็นที่ประดิษฐานหลวงพ่อขาว พระบรมสารีริกธาตุ รอยพระพุทธบาทจำลอง หลวงพ่อขาว (จำลอง) เพื่อให้ประชาชนได้เคารพกราบไหว้บูชาตราบจนถึงปัจจุบันนี้

รายนามเจ้าอาวาสวัดนครธรรม

พ.ศ. ๒๔๒๑ - ๒๔๓๒ พระอธิการเล็ก เอมโอด
พ.ศ. ๒๔๓๒ - ๒๔๓๘ พระอธิการมื้อ จันทร์ภักดี
พ.ศ. ๒๔๓๘ - ๒๔๔๑ พระอธิการทองแสง เกษมสร้อย
พ.ศ. ๒๔๔๑ - ๒๔๔๘ พระอธิการสิงห์ บุญศรี
พ.ศ. ๒๔๔๘ - ๒๔๕๙ พระอธิการเนตร ท่าประสาร
พ.ศ. ๒๔๕๙ - ๒๔๖๑ พระอธิการซาลี จันทร์ภักดี
พ.ศ. ๒๔๖๑ - ๒๔๖๙ พระอธิการก้อน ทองนพ
พ.ศ. ๒๔๖๙ - ๒๔๗๖ พระอธิการจ้อย สมบูรณ์กูล
พ.ศ. ๒๔๗๖ - ๒๕๒๔ พระครูวิวัฒน์นครธรรม
พ.ศ. ๒๕๒๔ - ปัจจุบัน พระครูวัฒนานครกิจ

คัดลอกและปรับปรุงจากการเรียบเรียงของ
นายอนันต์ - นางรัตนา ครองสกุล
โดย ชมรมพุทธศาสน์ บมจ.อสมท
๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๗

ประวัติพระพุทธศากยมุนีศรีบูรพา (หลวงพ่อขาว)

วัดนครธรรม

อำเภอวัฒนานคร จังหวัดสระแก้ว

โทร. 037-261-190-2
โทร. 081-699-9236
พระครูวัฒนานครกิจ เจ้าอาวาสวัดนครธรรม
เจ้าคณะอำเภอวัฒนานคร

อำเภอวัฒนานคร จังหวัดสระแก้ว

****

หลวงพ่อขาวหรือหลวงพ่อปูน เป็นพระศักดิ์สิทธิ์คู่บ้านคู่เมืองของชาวอำเภอวัฒนานครมาเป็นเวลาช้านาน และเป็นที่เคารพสักการะของพุทธศาสนิกชนทั่วไป ทั้งใกล้และไกล ต่างมีความเคารพและศรัทธาหลวงพ่อขาวเป็นจำนวนมาก ดังจะเห็นได้ว่าในแต่ละวันจะมีผู้มีจิตศรัทธามากราบไหว้บูชาท่านมิได้ขาด และบางคนซึ่งมีความทุกข์ร้อนต่างก็มาบนบานท่าน เมื่อประสบผลสำเร็จตามที่ปรารถนาแล้ว ก็จะมาแก้บนเป็นเนืองนิจ

ในปี พ.ศ. ๒๓๖๙ ในรัชสมัยรัชกาลที่ ๓ แห่งราชวงศ์จักรี เจ้าอนุวงศ์เวียงจันทน์ ผู้ครองเมืองเวียงจันทน์ ซึ่งเป็นเมืองขึ้นของไทยตั้งแต่สมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราชได้ก่อการกบฏขึ้น โดยเจ้าอนุวงศ์ร่วมกับเจ้าสุทธิสารได้ยกทัพเข้ายึดเมืองนครราชสีมา และกวาดต้อนผู้คนอพยพไปเมืองเวียงจันทน์ ในระหว่างเดินทางได้ถูกท่านผู้หญิงโม (ท้าวสุระนารี) นำกองกำลังไพร่พลบุกโจมตีกองทัพเจ้าอนุวงศ์เวียงจันทน์จนแตกพ่าย พระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัวได้ทรงโปรดให้เจ้าพระยาบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) เมื่อครั้งเป็นพระยาสุภาวดีเป็นแม่ทัพยกไปตีเมืองเวียงจันทน์ปราบกบฏจนราบคาบ และได้อพยพผู้คนรี้พลจากเมือง

กลับมายังเมืองไทย

ผู้คนรี้พลที่อพยพมาได้แยกย้ายกันมาตั้งถิ่นฐานอยู่หลายแห่ง เช่นท้าวอุเทน ได้มาตั้งเมืองประจันตคาม ส่วนตัวเมืองวัฒนานครนั้น ได้มีผู้คนรี้พลชาวเมืองเวียงจันทน์ได้มาตั้งถิ่นฐานเป็นหมู่บ้านน้อยใหญ่หลายแห่ง เช่น บ้านพร้าว บ้านสระลพ บ้านเมือง และบ้านจิก ในแต่ละหมู่บ้าน ชาวบ้านซึ่งมีจิตศรัทธาในพระพุทธศาสนาต่างก็สร้างวัด สร้างพระพุทธรูปและศาลหลักเมืองขึ้น เพื่อเป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจของผู้คน ตามความเชื่อของตน เช่น บ้านจิก ได้สร้างวัดชื่อว่าวัดบ้านจิก (ไม่มีหลักฐานปรากฏหลงเหลืออยู่เลย) บ้านพร้าว สร้างวัดชื่อว่าวัดบ้านพร้าว (ปัจจุบันเป็นโรงเรียนบ้านพร้าว) บ้านเมือง ได้สร้างเสาหลักเมือง (ปัจจุบันยังมีอยู่) ต่อมาชาวบ้านบ้านจิกที่มีจิตศรัทธาในพระพุทธศาสนาอย่างแรงกล้า ได้เห็นความยากลำบากของพระภิกษุสงฆ์ที่ต้องไปทำสังฆกรรมกลางหนองน้ำ ที่เรียกว่าหนองสิมน้ำ ชาวบ้านและพระภิกษุชาวเวียงจันทน์จึงได้สร้างอุโบสถขึ้น โดยชาวบ้านได้ช่วยกันขุดดินจากหนองสิมน้ำหรือหนองดินจี่ ติดกับบ้านตากแดดนำมาทำเป็นก้อนอิฐสร้างอุโบสถและฐานพระประธาน บ้านตากแดดนี้ในสมัยนั้นมีการตั้งบ้านเรือนอยู่ก่อนแล้ว (ปัจจุบันบ้านตากแดดอยู่ระหว่างบ้านจิกกับบ้านหัวช้าง แต่ปัจจุบันไม่มีบ้านเรือนหลง

เจ้าของได้ขุดเป็นบ่อเลี้ยงปลา 2 บ่อ)

ด้วยศรัทธาในพระพุทธศาสนา ชาวบ้านได้สร้างพระพุทธรูปขนาดใหญ่ด้วยปูนขาว (ซึ่งเป็นดินจากหนองดินจี่) ตามภูมิปัญญาท้องถิ่น โดยมีพระภิกษุชาวเวียงจันทน์เป็นประธานการสร้างพระพุทธรูปปางสะดุ้งมาร หน้าตัก ๑๓๐.๙ เซนติเมตร สูง ๑๙๙ เซนติเมตร ในขณะสร้างพระพุทธรูปนั้นชาวบ้านที่มีจิตศรัทธาได้นำอัญมณีของมีค่า เช่น เพชร ทองคำ เงิน นำมาบูชา และบรรจุไว้ที่พระอุทร (ท้อง) ของพระพุทธรูป เสร็จแล้วอัญเชิญมาประดิษฐานเป็นพระประธานในอุโบสถ ชาวบ้านสมัยนั้นเรียกว่า "หลวงพ่อปูน"

ครั้งต่อมาเมืองเวียงจันทน์ได้สงบจากศึกสงคราม พระภิกษุและชาวบ้านได้อพยพกลับไปเมืองเวียงจันทน์ประเทศลาว คงเหลือแต่ชาวบ้านบางกลุ่มที่ไม่ยอมอพยพกลับไป ยังคงตั้งถิ่นฐานทำมาหากินอยู่ที่บ้านพร้าว บ้านสระลพ บ้านเมือง และบ้านจิก จำนวนหนึ่ง

กาลเวลาล่วงเลยมานาน วัดและสิ่งก่อสร้างต่าง ๆ ในวัดบ้านจิกและวัดบ้านพร้าวไม่มีพระภิกษุจำพรรษาอยู่และไม่ได้รับการปฏิสังขรณ์ จึงทรุดโทรมรกร้างว่างเปล่า ไม่หลงเหลือสิ่งก่อสร้างใด ๆ นอกจากองค์หลวงพ่อขาว ซึ่งตั้งตระหง่านอยู่กลางป่ารกชัฏเพียงลำพังองค์เดียว จิตใจของผู้คนก็เสื่อมลง มีความโลภอยู่ในจิตใจ จึงได้ขโมยเจาะ